

Eko från Medjugorje

Maria Fridens Drottning

Januari-februari 2009 årgång 25, nr 1-2 c/o Carlo Frizzo, Vultejusv. 21. 168 57 Bromma. Tel: 08-17 94 75.
Eko från Medjugorje Plusgiro 401 99 00-2.

Originalutgåva: Eco di Maria, Via Cremona 28, 46100 Mantova, Italien

203

Marias budskap den 25 november 2008

”Kära barn! I denna tid av nåd kallar jag er också idag att be, så att den lille Jesus kan födas i ert hjärta. Må Han som är den enda friden genom er ge fred åt hela världen. Barn, be därför utan uppehåll för denna turbulenta värld utan hopp, så att ni bli fredens vittnen för alla. Må hoppet strömma genom era hjärtan som en flod av nåd. Tack för att ni har svarat på min kallelse.”

Så att hoppet föds...

Den dagen ska ni förstå att jag är i min Fader och ni i mig och jag i er (Joh 14:20). Så säger Jesus till de sina, och den dagen är den tid då sanningens Ande agerar, den Ande som Jesus har lovat dem som håller hans bud. (Joh 14:15-17). Aposteln Paulus säger: *Jag har blivit korsfäst med Kristus, men jag lever, fast inte längre jag själv, det är Kristus som lever i mig* (Gal 2:20). Och Maria säger: **I denna tid av nåd kallar jag er också idag att be, så att den lille Jesus kan födas i ert hjärta.** Detta är den hemlighet som har varit fördold i alla tider och släktled men nu har uppenbarats för hans heliga... *Kristus i er, härlighetens hopp* (Kol 1:26-27). Jesu inkarnation, hans födelse som mänskliga avslöjar att människan kan rymma Gud.

Nu finns inte längre någon åtskillnad mellan människan och Gud: den som är skapad är försonad med sin Skapare. Nu finns inte längre något avstånd mellan människan och Gud: Gud är i människan. Nu är uppenbarelsen fullständig, definitiv. Nu tillkommer det oss att ta emot den i dess fullhet, i all dess räckvidd, utan att anpassa den till oss utan tvärtom samtycka med Anden att Han formar oss i Sig. Det räcker inte att säga att vi är söner: vi måste vara barn, leva som barn. Det räcker inte heller att efterlikna Jesus: vi måste tillåta Jesus att leva i oss, vara barn i Sonen. Våra mänskliga förmågor räcker inte. Sakramenten behövs, de är en oersättlig hjälp men ska *levas*: det räcker inte att ta emot dem. De är frukten av Jesu frälsande offer på Korset, men det är nödvändigt att låta sig näras av denna frukt, bevara dess frön i hjärtat och i själen tills de gror, växer och mognar till en planta med evigt Liv.

När det sker blir Jesus levande i oss och vi kommer att bära Honom med oss vart vi går,

Mitt i det Paulinska Året

”Den helige Paulus hade förstått: att vara rättfärdig betyder helt enkelt att vara med Kristus i Kristus. Det räcker. Ingenting annat behöver uppfyllas.... Tron är att se på Kristus, anförtro sig åt Kristus, fästa sig vid Kristus, likförmars med Kristus, med hans liv. Och formen, Kristi liv, är kärleken.”

Benedikt XVI

utan ansträngning, utan förkonstling, enkelt och naturligt som vår andning, som hjärtslagen, som vi inte märker men som håller oss vid liv. Låt oss be med Maria, inbjuda henne att be med oss, så att **Jesus verkligen kan födas konkret i våra hjärtan.** Är vi smutsiga? Det gör ingenting: vår Mamma ska göra oss rena, hon ska göra oss redo att utföra det hon ber oss om; det räcker att vi vill det, att vi har en brinnande önskan att göra det. Hur kan vi låta bli att vilja? *Själva skapelsen väntar otåligt på att Guds söner skall uppenbaras* (Rom 8:19). Maria manar oss till det, så att Jesus **som är den enda friden genom oss får ge frid till hela världen.**

Är det inte en sagolik uppgift? Än mer, en gudomlig uppgift, men vi kan utföra den endast om Jesus lever i oss. Det är Marias liksom Jesu och Faderns önskan, det är vad Anden väntar att få uppfylla i oss, och han ska utföra det på gudomligt vis, så snart vi ger honom vårt samtycke. Låt oss be ständigt för denna turbulenta värld utan hopp. Ständig, uthållig bön berör Gud, nästan tvingar Honom att ge den begärda nåden. Världen väntar på den frid som inte existerar utanför Gud. Må hoppet strömma i våra hjärtan som en flod av nåd som renar och pånyttföder allt det berör.

Nuccio Quattrocchi

Marias budskap den 25 december 2008

”Kära barn, ni springer, arbetar, samlar, men utan att få någon välsignelse. Ni ber inte! Idag inbjuder jag er att stanna till framför krubban och meditera över Jesus, som jag ger er också idag, för att Han må välsigna er och hjälpa er att förstå att ni utan Honom inte har någon framtid. Därför, mina barn, överlåt era liv i Jesu händer, så att Han kan leda er och skydda er för allt ont. Tack för att ni har svarat på min kallelse.”

Utan Jesus har ni ingen framtid

Att välsigna är en gudomlig handling som ger liv och vars källa Fadern är... Från tidens början till dess slut är varje verk som Gud utför välsignelse... (Katolska Kyrkans Katekes, punkt 1078, 1079). Att nedkalla gudomlig välsignelse över någon eller något betyder att exponera honom eller det för liv från Fadern. **Kära barn, ni springer, arbetar, samlar, men utan att få någon välsignelse.** I dessa ord ligger Moderns bittra sorg för hon är medveten om att utan välsignelse motsvarar resultatet inte mödan; livet blir ett blint, frenetiskt jaktande som tär med än det gar, förstör mer än det bygger upp.

Medryckta i ett allt snabbare virvlande förlorar vi känslan för det transcendentia; vi gömmer oss i nuet, glömska av det förflyttna, ointresserade av **framtiden**. Det djupa, väsentliga inom oss undflyr oss: det viktiga i det vi gör, ser, vidrör och önskar. Vi förlorar mening med saker och ting, med våra egna handlingar, med vad som är gott och vad som är ont. *Se, jag förelägger dig idag livet och vad gott är, döden och vad ont är; då jag nu idag befäller dig att älska Herren, din Gud, att vandra på hans vägar och hålla hans bud och stadgar och förordningar, för att du må leva och föröka dig och för att Herren din Gud må välsigna dig...* (5 Mos 30:15-16).

Man kan gå in i Livet utan Guds välsignelse; alternativet till välsignelse är förbannelse. *Se, jag förelägger dig idag välsignelse och förbannelse: välsignelse om ni hör Herrens, er Guds, bud, som jag idag ger er, och förbannelse om ni inte hör Herrens, er Guds bud, utan viker av från den väg jag idag befäller er att gå och följer efter andra gudar, som ni inte känner* (5 Mos 11:26-28). Vi kan inte leva utan Honom, utan att ha gemenskap med Honom, dvs. utan att be. *Be ständigt* uppmanar oss Paulus (1 Tess 5:17). Men: **Ni ber inte!** säger Maria till oss ”Att inte be” betyder att inte ge Gud uppmärksamhet, att inte vända sig till Honom, inte samtala med Honom; med andra ord betyder det att utesluta Honom ur vårt liv eller, vilket är samma sak, utesluta oss från Hans Liv, leva **utan framtid**,

Under Paulus-året

som gräset som på morgonen blomstrar upp och frodas men om aftonen torkar bort och förvisnar (Ps 90:5-6).

Jag inbjuder er att meditera över Jesus, som jag ger er också idag, för att Han må välsigna er och hjälpa er att förstå, att ni inte har någon framtid utan Honom. Låt oss allvarligt begrunda denna inbjudan. Bli stilla, framför allt framför krubban: denna enkla, oansenliga, förunderliga vördnad för Jesus och Maria, som den helige Franciskus av Assisi visade (i Greccio år 1223), och som än idag är det katolska folkets uttryck för tro och bön: Maria inbjuder oss att stanna upp inför krubban, för att uppfatta dess djupa mening och göra den till ett bödens redskap; det räcker inte att gå förbi i hast, vi måste stanna, ta in vad den uttrycker, ta emot budskapet, stiga in i Händelsen, som inte bara är det historiska minnet av Händelsen utan en förnyad Händelse idag. Också idag ger Maria Jesus åt oss, inte en souvenir. Vi kan vägra att ta emot honom; men om vi tar emot honom, så måste vi ta emot honom som han är, inte som en idé, ett program, en regel utan som Guda-Människan, Gud som kommer i människan, Gud som kommer i dig, Gud som kommer i mig för att leva i var och en av oss. Hans Närvaro i oss är hans största, säkraste, mest slutgiltiga välsignelse. Att avvisa denna Närvaro betyder att avvisa Livet: utan Honom har vi ingen framtid, *utan honom kan vi ingenting göra* (Joh 15:5b).

Mottag, Herre, vår offergåva i denna natt, och låt oss genom detta saliga utbyte bli lika honom som i sig förenar din gudomliga och vår mänskliga natur, Jesus Kristus, vår Herre (bön över offergåvorna på julnatten). *Jag har blivit korsfäst med Kristus, och det är inte längre jag som lever, utan Kristus lever i mig* (Gal 2: 20). **Därför, mina barn, överlåt era liv i Jesu händer, så att han kan leda er och skydda er för allt ont.**

N.Q.

I korthet

* I år kommer en miljon Biblar att delas ut av den internationella ekumeniska komuniteten i Taizé genom **Operation Hopp**. "Det är ett tecken på kärlek och gemenskap för Kinas folk," sade komunitetens prior, broder **Alois**.

* **"Människan lever inte endast av bröd!"**, påminner de franska biskoparna i ett dokument som kritiserar ett lagförslag om söndagsarbete. Särskilt för de kristna är söndagen vilodagen och befrielsens dag genom Kristi uppståndelse. "Den gudstjänstfirande församlingen firar i förväg den 'himmelska mkåltiden' och hoppet om Herrens återkomst. Söndagsmässan uttrycker på samma gång meningen med och slutet på de kristnas liv", förklarar dokumentet.

* **"Bekämpa fattigdomen, bygga upp freden"** är temat för **Världsfredsdagen** för år 2009. **Måttfullhet och solidaritet** är medlen enligt påvens budskap.

Året som tillägnats aposteln Paulus fortsätter att väcka ett levande intresse. Som vi vet utgör hans verk ett av de bibliska fundament på vilka Kyrkan och - i allmänhet - varje kristens liv vilar. Litet varstans tas många initiativ som syftar till att fördjupa kunskapen om hedningarnas apostel och om hans efterlämnade synnerligen rika arv ur vilket vi ständigt får undervisning och där vi finner gott föredöme.

Men framför allt med anledning av minnesdagen för aposteln Paulus omvändelse den 25 januari - det datum då även böneveckan för kristen enhet avslutas - kommer basilikan San Paolo Fuori le Mura i Rom att bli särskilt välbesökt. Från hela världen sammanstrålar officiella representanter från olika kristna bekännelser för den högtidliga vespren, då påven Benedikt XVI är huvudcelebrant.

*I sin predikan underlåter Påven aldrig att citera olika texter ur de paulinska breven, för att ge ett vittnesbörd om vidden av Paulus tänkande och om hans budskaps universella räckvidd. Vi påminner här nedan i sammandrag om några av hans betraktelser över två teman som låg den helige Paulus varmt om hjärtat: **Kristi återkomst och evangelisationen.***

"Frukta inte Herrens återkomst!"

"Ställda inför parusin, dvs. Jesu slutgiltiga återkomst, bör de kristna inta tre hållningar: frånvaro av fruktan, hopp och tillit till den gudomliga barmhärtigheten," säger Benedikt XVI.

För det första, en av de väsentliga effekterna av den kristna förkunnelsen i den antika världen liksom i den nuvarande hedniska, var friheten från fruktan, "fruktan för andarna, för de fördärvliga krafter som hotar oss. Kristus lever, han har besegrat döden och han har besegrat alla dessa makter. I denna visshet, i denna frihet, i denna glädje lever vi. Detta är den första aspekten av vårt liv med tanke på framtiden."

För det andra: "Den framtida världen har redan börjat i Kristus, detta ger också visshet åt hoppet. Utan Kristus är framtiden mörk idag för världen, **det finns så mycket rädsla för framtiden.** Den kristne vet att Kristi ljus är starkare, och därför lever han i ett hopp som inte är obestämt och vagt, utan i ett hopp som ger säkerhet och mod att möta framtiden."

För det tredje bör den kristne alltid ålägga sig en hållning av ansvar för världen: "Genom att arbeta och i vår ansvarsfullhet veta att Gud är en sann domare, är vi också säkra på att denne domare är god, vi känner hans ansikte, Kristi ansikte, den Uppståndnes ansikte, Kristus som blev korsfäst för oss. Därför kan vi vara säkra på hans godhet och gå framåt med stort mod." Endast om vi odlar detta hopp i hjärtat, kan det göra den innevarande stundens lidanden, som likväl inte är jämförbara med den framtida härligheten, tolerabla."

Det grundläggande budskap som den helige Paulus förmedlar i breven till de kristna i Tessaloniki angående Kristi återkomst, bortom de föreställningar med vilka han beskriver den, är att **'vår framtid är att vara med Herren'**; i den mån som vi är troende, är vi i vårt liv redan tillsammans med Herren; vår framtid, det eviga livet, har redan börjat."

Under hela adventstiden har Kyrkan i liturgin upprepat: "Maranà thà", som ordagrant betyder: "Vår Herre, kom!" - "Kan vi också be så?" Det undrar Benedikt XVI. "Det tycks mig som om det för oss idag, i vårt liv, i vår värld är svårt att uppriktigt be om att denna värld ska förgå, att det nya Jerusalem ska komma, att yttersta domen och domaren Kristus ska komma..."

Likväl behöver vi be för att "världen ska förändras grundligt, så att kärlekens kultur kan börja, för att en rättvis värld ska komma, en värld av fred, utan våld, utan svält. Allt detta önskar vi: och hur skulle det kunna hända utan Kristi närvaro?"

(Från Generalaudiensen den 12 november 2008)

"Endast den som mött honom..."

Temat evangelisation är mer än någonsin aktuellt i vår tid som är djupt märkt av vad den helige Fadern kallar "relativismens plåga". Paulus förmåga att föra ut förkunnelsen om riket till alla folk blir idag oundgänglig rekvisita för att få likgiltighetens och det bristande intressets murar att falla, de som omger människans hjärta för att försvara en individualism, som är ständigt tilltagande förutom att den är oroande. Därför påminner påven oss om hur aposteln Paulus koncept för apostolatet "sträckte sig långt utöver det apostolat som var knutet enbart till de Tolv Apostlarnas grupp".

Men vad är det som gör en sann apostel? Påven förklarar: "I Pauli skrifter framträder **tre huvudsakliga karaktäristika**, det första är att ha sett Herren, dvs att ha haft ett för sitt eget liv avgörande möte med honom". Det var just utifrån detta möte som Paulus började sitt uppdrag, för han som grymt hade förföljt Kyrkan "kunde inte fortsätta att leva som tidigare, nu kände han sig utrustad av Herren att förkunna Hans Evangelium i egenskap av apostel".

Fastän Paulus alltid kände sig ovärdig, var han säker på sitt apostolat, för "det var där som frukterna blev synliga genom nåden från **Gud, som just kan förvandla en misslyckad människa till en strålande apostel**". Med andra ord, det är Herren som insätter honom, inte den egna själv tillräckligheten. En apostel skapar inte sig själv, utan han blir formad av Herren; alltså behöver aposteln ständigt vara förbunden med Herren," understryker påven.

"Ha blivit sända", eller vara "ambassadörer och bärare av ett budskap" är den andra karaktäristiska egenskapen. Paulus definierar sig som Jesu apostel just utifrån att initiativet kom endast från Kristus: "Från Honom har han fått ett uppdrag att utföra i hans namn, medan han själv skall sätta varje personligt intresse i absolut andra hand".

Till slut, att fullständigt ägna sitt liv åt detta

uppdrag utgör den tredje karaktäristiska egenheten. ”Att vara apostel är inte och kan inte vara en hederstitel. Det engagerar konkret och även dramatiskt hela den berörda personens existens,” påminner påven. Den som vill vara en trovärdig Jesu Kristi apostel kan betala **förkunnens höga pris endast med sin person**. ”Ingen har som Paus vittnat om hur förkunnelsen om Kristi kors framstår som ’en skandal och en dårskap’ som många reagerar på med oförståelse och vägran att acceptera. Det hände på den tiden, och det bör inte förvåna om det samma händer även idag.” Men dessa lidanden kan inte ”krossa” aposteln, för de åtföljs alltid av ’glädje att vara bärare av Guds välsignelse och evangeliets nåd’.

”Detta är vissheten, den djupa glädjen, som leder aposteln Paulus i alla dessa förehavanden: ingenting kan skilja oss från Guds kärlek. Denna kärlek är det mänskliga livets sanna rikedom,” avslutade Påven.

Redaktionen

En ny blomstringstid för astronomin

År 2009 firas 400-årsminnet av **Galileo Galileis** första observationer tack vare teleskopet. Denna händelse har inspirerat UNESCO att utropa **Astronomiska världsåret**. Också påven Benedikt XVI har vid olika tillfällen påmint om detta projekt och understrukit att man för närvarande bevitnar ”en ny blomstringstid” inom detta område, ”tack vare passionen och tron hos inte så få vetenskapsmän, vilka, - i Galileos spår - inte avstår från varken förnuftet eller tron, ja till och med i grunden värderar de två lika högt till deras ömsesidiga gagn.”

Kanske inte alla vet att Galileo på det avlägsna 1600-talet blev **dömd just av Kyrkan** för hans övertygelse om teorin att jorden rör sig runt solen, vilket enligt den Heliga Stolen, motsade det som stod i Bibeln, som dikterats av den Helige Ande, dvs. att jorden var universums orörliga centrum. Det var inte förrän med **Johannes Paulus II som den florentinske matematikerns rykte rehabiliterades** efter mer än 300 års vetenskapliga studier.

För några månader sedan tog den nye påven upp saken på nytt: ”Den kristna tanken jämför kosmos med en ’bok’ - det sade också Galileo själv -, när den betraktar det som en Upphovsmans verk”; enligt denna bok är den gudomliga kärleken, inkarnerad i Kristus, den grundläggande och universella lagen för skapelsen, vilket inte ska förstås poetiskt utan som verkligt. Detta betyder att stjärnorna, planeterna och hela universum inte styrs av en blind kraft och inte lyder endast under materiens dynamik.”

Påven påminde om att astronomin varit i centrum för mångas uppmärksamhet också i Kyrkan, ”bland mina föregångare i vördat minne, vilka odlat denna vetenskap”. Anmärkningsvärt är att **Specola Vaticana**, Vatikanens Observatorium, grundat år 1578 av Gregorius XIII, är ett av de äldsta astronomiska observatorierna.

Vad är skälet till att astronomin i så hög grad drar Kyrkans blickar till sig? Framför allt ser vi hur de religiösa festernas rytm är sammankopplad med månens och solens cykler. Pås-

ken är knuten till vårdagjämningen och till fullmånen, och ”själva Kristi födelses fest är knuten till vintersolståndet, när dagarna, på norra hemisfären, börjar bli längre” påminde Benedikt XVI om i en av sina predikningar under jultiden. Även inom den sakrala arkitekturen har astronomin alltid lämnat bidrag: de gamla katedralerna var verkliga och sanna kosmiska framställningar. Deras orientering angav de fyra väderstrecken, soluret angav dagens timmar... Detta påminner oss om astronomens funktion för att ange tiderna för bön.”

Det finns också en annan viktig faktor. Att rikta blicken mot himlen hjälper människan att försätta sig i det rätta perspektivet inför Gud, att medge sin egen litenhet och lämna plats för undret som leder till sann tillbedjan, så som det skedde för de vise männen från Österlandet. Det är av sådana skäl som observation av universum av Kyrkan uppfattas som en sann och riktig tjänst i lovprisning till Skaparen: ”Om himlarna

förkunnar Guds ära, som psalmen säger, är också naturens lagar en stor uppmaning att med tacksamhet betrakta Herrens verk”.

Det är ett storartat tillfälle för oss alla, Guds folk på vandring, att låta oss dras med i vad Kyrkan kan lyckas fördjupa under detta ”astronomiska år”, medvetna om att Universums Skapare föddes till jorden, ett faktum av kosmisk räckvidd. Mysteriet med Gud, som gör sig till människa motsvarar verkligen varje människas och hela skapelsens förväntan, som samme påve har uttryckt det: ”Detta **frälsningens mysterium har en kosmisk dimension** förutom den historiska: **Kristus är nådens sol**, som med sitt ljus, förvandlar och upplyser universum i väntan...”

Det är alltså inte de kosmiska elementen som blir gjorda till gudar, utan tvärtom, i allt och över allt finns en personlig vilja, Guds Ande, som i Kristus uppenbarar sig som Kärlek.”

Redaktionen

Enkla tankar

av Pietro Squassabia

Som blommor i trädgården

Enkla blommor kan utan att vara iögonfallande skapa behagliga rabatter som ingen ensam blomma, även om den är mycket vacker, lyckas skapa på egen hand. Javisst, det behövs en duktig trädgårdsmästare som ordnar dem på rätt sätt, god jord i trädgården, väl gödslad och vattnad. Det kan också vara ganska obetydliga blommor, men om de är rätt ordnade brevid andra, skapar de en behaglig och harmonisk anblick. Men, bara om blomman ”låter sig ledas” kan den växa fritt och utveckla sin optimala kapacitet, för just där trädgårdsmästaren ha ställt den, har den inga hinder, inte olämplig jord eller taggiga snår eller annat som kan hindra den att växa sig kraftig och vacker. För trädgårdsmästaren sköter sina blommor.

Denne trädgårdsmästare påminner oss om en annan ”trädgårdsmästare”, om Gud som har gjort i ordning en underbar trädgård på jorden, med fantastiska rabatter, även om de är sammaställda av oansenliga och enkla ”blommor” dvs vi människor. Här har en rätt plats anvisats, hela tiden av ”den himmelske trädgårdsmästaren”, en bestämd plats med rätt jordmån för var och en, med bevattning och gödning som passar varje blomma. Här, placerade harmoniskt, den ena bredvid den andra och inte isolerade, växer ”blommorna” fria och strålade, för stenar, snår och ogräs, som trädgårdsmästaren rensar bort, hindrar dem inte. Ja, här är blommorna fria att älska med Guds kärlek, att tänka Guds tankar, att vilja det som Gud önskar. Här i Guds trädgård kan människan uppleva det som är äkta och sant. Därför är hon fri att älska alla, också dem som är likgiltiga eller som får henne att lida. Hon har ingen reservation gentemot någon.

Detta ser ut som ”den nya jorden”, som innehåller den blommande trädgården, som Jesus när han kommer till jorden skall föra med sig, där var och en utan hindrande stenar, ska få förmåga att älska alla, verkligen alla, med samma kärlek som Gud. Maria inbjuder oss att växa i den vackra, blomstrande trädgården iordningställd av Sonen: hon väntar av oss att vi ska vara disponibla. Här får Maria oss att växa som underbara blommor, om vi låter henne handla.

Bortom det yttre skenet

Ett nyfött gossebarn, en bräcklig och försvarslös kropp, sådan är Gud när han kommer till jorden. Det är den form han har valt för att uttrycka sin kärlek till oss. Helt visst har Jesus, *den dolda skatten*, ansett detta vara det bästa sättet att komma till oss. Han är Skatten i ett ”käril” som inte är dyrbart och starkt, utan ett lerkäril, bräckligt och ömtåligt som den mänskliga kroppen är. Han hade kunnat välja ett motståndskraftigt och dyrbart ”käril”, men tvärtom föredrog han ett enkelt lerkäril, kanske för att få oss att förstå att det som verkar starkt och iögonfallande ofta fördunklar Skatten, gör den omöjlig att hitta.

Redan många gånger har Gud sagt, också genom profeterna: ”*Se inte på hans utseende.... Herren ser till hjärtat.*” (1 Sam 16:7). Människan lyckas inte förstå och göra allt som sagts henne: att se bortom det som syns. Då sände Fadern Sonen för att ge människan den förmågan: att verkligen se bortom det omedelbara, för att kunna uppfatta Gud i det skapade. Så kan varje möte med en annan människa bli ett tillfälle att möta Gud. Det kommer an på oss att ta emot denna möjlighet som erbjuds oss, denna gåva. Endast så kan vi betrakta Guds skönhet i skapelsen, endast så kan varje person, oberoende av hur hon tycks vara, ses som ett uttryck för Guds kärlek. Vilken stor gåva! Om vi bevarar den kanske vi ska förstå att Jesu kärlek alltid når oss genom en broder, utan de preferenser som vi gör. Då kan vi upptäcka Skatten också där vi minst anar den. Då ska vi med ödmjukt hjärta se de många tillfällen som erbjuds oss för att möta Herren.

Maria, Hoppets Stjärna av Giuseppe Ferraro

Det finns många inflytelserika (auktoritativa) röster i Kyrkan, men också inom lekmännens kultur, som idag går samman i att identifiera det dunkla onda som plågar världen i en allmän hopplöshet. Vi hetsas alltmer av en skara skräckinjagande spöken med olika ansikten: terrorism, förödande ekonomiska kriser, snabbt sammanbrott av grundläggande värden som ohjälpligt tycks hota världens framtid och mer konkret, vårt liv och deras som bor i vår närhet. Även de falska förhoppningar som fått sin näring av stora ideologiska utopier under förra seklet har rasat samman till ruiner och lämnar efter sig spillrorna av ett ångestfyllt intet.

Den mest överhängande andliga aggressionen tycks idag vara inriktad på att få hoppet att dö i människornas hjärta. Hoppet som genom sin inneboende natur är oupplösligt förenat med Tron och Kärleken, representerar det inkarnerade uttrycket för Guds Livs närvaro i hans barns själar. *"Be, barn, på ett speciellt sätt, ty Satan är stark och vill förstöra hoppet i ert hjärta."* (Budskap 25.8. 1994).

Det kristna hoppet, bara genom att på ett välgörande sätt upplysa alla dimensioner av det mänskliga livet och handlandet, tillhör en väsentligen helt annan ordning jämfört med allt annat som är underkastat tillfälligheterna i världens socioekonomiska händelser. Hoppet har ett föremål och ett mycket precist namn: det "eviga livet", denna stabila, fullständiga gemenskap med Livet och Guds Hjärta till vilket Fridens Drottning utröttligt kallar sina barn sedan mer än 27 år. *"För en kristen finns det en enda hållning inför framtiden: hoppet om frälsning"* (Budskap 10.6.1982). *"Jag vill visa er vägen till det eviga livet."* (Budskap. 2.2. 1990).

Maria är otvivelaktigt Hoppets sanna Mor och Förebild. Om Abraham *"där allt hopp var ute, höll fast vid hoppet och trodde, så att han kunde bli far till många folk"* (Rom 4: 18), så mycket mera trodde Maria som, i sin "vandring i tron" vilken kulminerade vid foten av Korset, blev Moder till de återlösta och för alla generationer vittnade om det kristna hoppets yttersta mått. Som det profetiska ordet från Andra Vatikankonciliet förkunnar (*Lumen Gentium* nr 68): Jesu Moder är en kyrkans förebild. ...hennes ljus lyser också här på jorden till dess Herrens dag kommer (jfr 1 Pet 3: 10) som ett tecken på ett säkert hopp och en tröst för Guds folk på dess vandring."

Den nåd som Gud idag ger världen genom Fridens Drottning, långt bortom varje värdefull uppräknings av vad Kyrkans lära innehåller, utrustar sina barn till kropp och själ och kallar dem till en levande erfarenhet av en kärlek, omöjlig att föreställa sig. *"Om ni visste hur mycket jag älskar er, skulle ni gråta av glädje!"* (Budskap 1.3. 1982). Endast denna intima "kännedom" om Guds Kärleks mysterium utan mått som strömmar från Kristi och Marias hjärtan kan hjälpa oss att verkligen skapa hopp och genom Henne på andligt sätt "vidröra" Guds

hjärta; hela den himmelska Kyrkan representerar den sannaste och dyrbaraste gåvan i Medjugorjes nåd.

Fridens Drottning öppnar för oss en horisont av ljus som så att säga går bortom Hoppet, och får oss samtidigt att smaka hela dess fullhet. Hon gör redan i den närvarande tiden detta mysterium, som består i gemenskap med det trinitariska Livet, möjligt att erfara, det blir "synligt", det som är själva föremålet för det kristna Hoppet. *"Ett hopp som man ser uppfyllt är inte något hopp, vem hoppas på det han redan ser?"*(Rom 8: 24).

Därför är vi djupt övertygade om att endast genom att villkorslöst ta emot denna extraordinära gåva som Gud erbjuder oss i denna tid genom Fridens Drottning blir det konkret möjligt att "öppna hoppets vägar" för världen av idag och för det fulla förverkligandet av Kyrkans universella uppdrag.

Om vi beslutar oss för att utan reservation och i sanning svara på **Marias inbjudan att göra oss till hoppets konstruktörer och redskap** för människorna i vår tid, och genom Henne ta emot och åt våra bröder ge denna det himmelska Lammets samma kärlek som upplyser det nya Jerusalem, då kan verkligen Hennes Obefläckade Hjärta triumfera i hela universum. Och då kan genom kärleken Kristi fulla och slutgiltiga seger stråla över varje mörkrets makt och över varje dödens skugga som plågar världen: *"Be så att en källa av Kärlek bryter fram från era hjärtan över varje människa, och över dem som hatar er och föraktar er; så ska ni med Guds Kärlek kunna övervinna varje nöd i denna smärtans värld utan hopp för dem som inte känner Jesus"* (jfr Budskap 25.11.1991).

Benedikt XVI

vid Angelus den 7 december 2008

"Det kristna hoppet går utöver den legitima förväntan om en social och politisk befrielse, för det som Jesus har börjat är en ny mänsklighet, som kommer "från Gud", men som på samma gång spirar på denna jord, i samma mån som den låter sig bli fruktbar av Herrens Ande. Det handlar därför om att fullt ut gå in i trons logik: tro på Gud, på hans frälsningsplan, och på samma gång engagera sig i hans Rikes tillkomst. Rättvisa och fred är Guds gåvor, men de kräver män och kvinnor som är "god jord", redo att ta emot hans Ords goda sådd.

Förstlingen i denna nya mänsklighet är Jesus, Guds Son och Marias son. Hon, Jungfru Maria, är "vägen" som Gud själv berett åt sig för att komma till världen. Med all sin ödmjukhet vandrar Maria i spetsen för det nya Israel i uttåget från varje exil, från varje förtryck, från varje slaveri, moraliskt och materiellt, mot *"de nya himlarna och den nya jorden, där rättvisan bor"* (2 Pet 3: 13).

Konsten att bo i tiden

av Stefania Consoli

Vår Gud har gått in i tiden, för att helga den, göra dentill något heligt och gott. Varje ögonblick, om det levs i nådens ljus, innehåller smulor av evighet, för i Gud utvidgas allt, förlorar sina yttre kanter och antar oändliga horisonter, bortom all logik och alla mått.

Var och en har upplevt, åtminstone någon gång i livet, hur kärleken kan nå oss i vårt innersita genom ett leende, en blick eller ett ord och fylla vårt hjärta med glädje, med en känsla av tillfredsställelse som varken tycks ha någon början eller något slut. Plötsligt känner vi oss i frid och harmoni med allt och alla, varje sak tycks välvillig mot oss och till och med motgångar verkar lindras. Det är som om tiden stannade upp, och vi skulle vilja stanna kvar där och njuta av denna glimt av lugn.

Gud, Kärleken, gjorde så när han kom in i vår historia: han fyllde den med sig själv och förmedlade odödlighet och förvandlade för all evighet det som synden fördärvat och gjort ändligt. Han är kärleken, det är hans substans, den enda kraft som är i stånd att vända upp och ned på tidens och rummets orubbliga lagar och därigenom återställa ursprunglig jämvikt.

Som slavar under klockan, som obönhörligt mäter ut uppgifter, sysslor och plikter, tappar vi människors andan och springer, eller snarare springer efter tiden, som tycks fly och aldrig räcka till. Vi skulle vilja hejda tiden för att klara av att göra allt." Men det går inte. Och då, oroad, flyr vi i vårt stilla sinne till idealiska paradiser eller till fantiserade situationer i en illusion att dra andan, och föreställer oss en frid, som tyvärr bara är fantasi.

Vi flyr från nuet som vi känner är alltför knappt tilltaget, ibland avskyr vi det, men lätt glömmes vi att den Oändlige har kommit för att bo i tiden, för att vidga vår lilla optik och projiciera vårt hjärta till det som är bortom tiden och som väntar oss. Herren gjorde sig mycket liten för att gå in i mänskligheten danad av jord; men han vill växa i oss och med oss, i tiden, för att förvandla oss till varelsor för himlen.

Den som kan be, vet vad det betyder. Bönen, den äkta, försänker oss i en dimension där allt tycks möjligt att nå, är "möjligt att besöka", om vi verkligen låter oss gripas av Anden. Vi kan röra oss fritt, från en plats till en annan, från en tid till en annan och ändå förbli stabila. Det är själen som reser... Och medan vi njuter av att smaka den fulla friheten, hjälper bönen oss också att stanna upp och överväga prioriteringarna i vår vardag, för att identifiera vad som är onödigt och sedan välja bara det nödvändiga.

Att kunna rätt disponera sin egen tid är en konst som Gud har lärt oss, genom att ge oss en historia som överallt bär spår av att hans Son blev människa; Jesus kom och besökte historien för att ge substans och perfektion åt vårt handland, Han, början och slutet, *alfa* och *omega*... Han är den måttstock med vilken man ska mäta verkligheten för att leva den vist, för att rätt värdesätta varje skapat ting, varje händelse, varje timma och älska verkligheten som

han älskar den.

Om "Guds ära är den levande människan" och om vi lever vår tid passionerat och intensivt, med respekt och medvetenhet om det givna tillfället, då betyder det att ge ära åt tidens och evighetens Upphovsman.

"Jag vill göra vanliga saker på ett extraordnärt sätt," skriver den heliga Teresina. Detta är möjligt endast om i vi vårt bröst bär samma hjärta som den Älskade och söker hans ansikte i allt, och ser på allt med hans ögon, och beslutar enligt hans kriterier. Utan att springa, för att inte låta livets smak fly från oss. Om vi lär oss att alltid välja det väsentliga, skulle vi också kunna få syn på det som brådskan ofta döljer: små saker av föga betydelse kanske, men unika och därför vackra.

Vår Gud har gått in i tiden. Han gick in genom Maria. En kvinna bland kvinnor, men med rymd inom sig, så stor att Oändligheten har gjort sig en boning i henne: en vagga för att bli till, ett bo för att växa i, en mor för att bli människa. Och leva i tiden, i det lilla Nasaret, där bara kärleken, uppoffrad i frid, mätte ut dagarna.

Lära sig att be

Tillbedjan och lovprisning

Tillbedjan och lovprisning är den bön som förhärligar den Heliga Treenigheten mest. Det kan vi förstå efter att ha upplevt vår absoluta oförmåga att höja oss och komma in i den gudomliga världen om inte Gud själv tar initiativet

Helgon undervisar att den gudomliga verkligheten har en så intensiv lyskraft att den bländar, och därigenom frambringar absolut mörker, förblindande. Därför, också när Gud uppenbarar sig och talar, är det alltid Han som Är, utsäglig, transcendent, sublim, hemlighetsfull, **Annorlunda!**

Genom hela det väldiga bibliotek som Bibeln är (Gamla och Nya Testamentet) uppenbarar sig Gud med ord, termer, uttryck och bilder som tycks motsäga varandra. I själva verket är Gud barmhärtig, tålmodig, mild, ömsint, redo att förlåta... men han är likaledes rättvis, krävande, omstörtande, våldsam. Lamm och lejon... vän och tjuv... älskare och domare. Överraskande. Alltid en smula längre bort, en smula högre upp än man föreställer sig.

Ord, uttryck, bilder och symboler för Treenigheten är alla sanna i sig själva. De

framställer var och en verklig egenskap. De är väldiga fönster öppna på vid gavel mot oföreställbara, högst ovanliga panoraman. Likväl förblir de absolut inadekvata, oförmögna att uttrycka (var och en) den trinitariska verkligheten som oändligt övergår det mänsklig förnuftet. Det bibliska språket är medvetet dunkelt och synbarligen motsägelsefullt. Det gör den självgodas visheten och den arroganta ambitionen i vilken mänsklig vetenskap och kultur som helst förvirrad.

Vid ingången till den evangeliska skolan finns skrift och bokstäver som är mycket stora: **"om ni inte blir som barn kan ni inte komma in i himmelriket"**. Bli som barn... en synbarligen märklig uppmaning. Ändå den enda som samtycker till att upptäcka och bege sig på väg längs spåren efter Gud. Denna skola undervisar oss i att acceptera Gud Treenig som Han är, ogenomträngligt annorlunda, i hans oerhörda och outgrundliga förmåga att överraska. **Så föds den spontana bönen av tillbedjan och lovprisning som bryter fram: Amen, Halleluja, Hosianna.** I samma ögonblick som jag accepterar och tar emot det trinitariska dunklet, låter jag mig omslutas av det, och svarar med att omfamna det, med mitt kärleksfulla mottagande som förintar varje skugga av harm, otålighet, nervositet och protest.

AMEN är samtycke, accepterande, lugnt mottagande. Lyckan att säga till Gud: jag är glad att vara ett "ingenting" och att endast Du är allt! Hemlighetsfullt detta bibliska Amen. Ett arameiskt, hebreiskt, grekiskt, latinskt ord. Oöversättligt. Det uttrycker tillbedjan som villkorslös anslutning till den Treenige Guden: sinnet med tron, viljan med hoppet, med kärleken. **AMEN!** Hjärtat. En ljuvlig sång som påbörjas i tiden, i väntan på att få explodera, helig och oföränderlig, i evigheten.

HALLELUJA! Detta ord är ett heligt ord, fört till jorden av änglarna, oöversättligt. Från Bibeln har det kommit in i Kyrkans lovsjungande och eukaristiska liturgi som utgör en outtömlig guldgruva. Det innebär lovprisning, godkännande, högaktning, applåder, beundran, upphøjelse, hedersbetydelser, förhärligande av Gud därför att han är Gud.

HOSIANNA är parallellt till Amen och Halleluja: det uttrycker jubel, glädje, entusiasm, applåderande samtycke. En exploderande lovprisning som upplyser tiden och outtröttligt sträcker sig mot evigheten.

Den Helige Ande uppmanar Kristi lärjungar att identifiera sig, förvandlas i Amen, Halleluja, Hosianna, genom att ge liv åt en outtröttlig tillbedjande bön, bönen framför andra på jorden, som ska förbli också i den himmelska härligheten. Den kan aktiveras överallt: inför den Allraheligaste Sakramentet utställt eller inneslutet i tabernaklet vid altaret, inför en andaktsbild av den Korsfäste. I det egna hemmet. Försänka sig i ett upphöjt och ensligt landskap på dagen eller natten. Sittande, gående. Under några få minuter eller långa stunder. Med läpparna, med hjärtat. Man kan upphöja, anropa eller jubla över Gud den Högste, lycklig att veta att han är närvarande

överallt i världen, i kyrkan, i själen, i hjärtat.

Bibeln kommer dem till mötes som tillber Gud Treenig genom att frambära de 150 Psalmerna i Psaltaren, denna ovärderliga guldgruva av böner i poetisk form inspirerade av den Helige Ande. Jag är en jordisk varelse som är privilegierad genom en äkta erfarenhet av Gud. När vi ber Psalmerna i den jordiska Kyrkan förenar vi oss med den himmelska för att upphöja Gud i en enda hymn av lovprisning, tacksägelse, jubel och bönfallande, i väntan på den jublande dag då solen inte ska gå ner. (Ur: "Instancabilmente" av *Lorenzo Netto*) **2. Forts.**

BENEDIKT XVI

Rosenkransen är en kontemplativ bön

"Man måste få en personlig erfarenhet av skönheten och djupet i rosenkransen, enkel som den är och tillgänglig för alla" säger den Helige Fadern vid slutet av rosenkransbönen i Basilikan i Pompeji, tillägnad Vår Fru av Rosenkransen. "Vi måste framför allt låta oss ledas vid Jungfru Marias hand till att betrakta Kristi ansikte: glädjefyllt; strålade av ljus; smärtfyllt; förhärligat. Den som liksom Maria och tillsammans med Henne bevarar och ihärdigt mediterar över Jesu mysterier assimilerar ständigt mera av hans känslor och likformas med Honom.

Rosenkransen är en skola i kontemplation och tystnad. Vid första anblicken kan den tyckas vara en bön som samlar på ord, således svår att förena med den tystnad som rekommenderas för meditationen och kontemplationen. I verkligheten stör inte denna rytmiska upprepning av *Var hälsad Maria* den inre tystnaden, den till och med behöver den eller ger näring åt den. På liknande sätt är det med det som händer med *Psalmerna* när man ber Tideböerna, tystnaden kommer fram genom själva orden och talar till hjärtat tillsammans med dem. Så händer det medan man ber sina *Var hälsad Maria* att man märker att våra röster inte överröstar Guds röst, som alltid talar genom tystnaden, som "ljudet av en sakta susning" (1 Kung 19: 12). Så viktigt det då blir att vårda denna tystnad fylld av Gud, både när man ber enskilt och tillsammans med andra! Också när vi ber i stora samlingar är det nödvändigt att vi upplever Rosenkransen som en kontemplativ bön, och detta kan inte ske utom i en atmosfär av inre tystnad.

Rosenkransen är en kontemplativ bön tillgänglig för alla: stora och små, lekmän och präster, högutbildade och personer med föga skolning. Den är ett andligt band i sällskap med Maria för att förbli förenade med Jesus, för att likformas med Honom, ta in Hans känslor och uppträda som Han uppträdde.

Rosenkransen är ett andligt 'vapen' i kampen mot det onda, mot varje form av våld, för frid i varje hjärta, i familjen, i samhället och i världen." (Pompeji den 19 oktober 2008)

DET HÄNDER I MEDJUGORJE

Anteckningar av Halina

En säker bro

I början av december har väldigt många italienare utnyttjat de fyra dagars ledighet som kallas. "Den Obefläckades Bro". Det handlar om ett förlängt veckoslut som börjar med den helige Nicolas av Bari festdag och når sin höjdpunkt på Maria Immaculatas högtid (8dec).

Sankt Nikolaus är sjömannens skyddshelgon, och under de dagarna var det verkligen nödvändigt med en beskyddare för den som begav sig ut på resa från Italien över ett ovanligt oroligt och upprört Adriatiskt hav: en modig resa för att i Medjugorje fira, "Jungfrun, Modern, dottern till din Son, ödmjuk och upphöjd mer än andra skapade..." (Dante Alighieri).

Med sin pilgrimsfärd har dessa människor i verkligheten byggt en "bro" över havet, och förverkligade på så vis den himmelska välsignelsens båge, som följde dem under resan. En välsignelse som de hade bett om i sina böner, uppoffringar och fastor. En intressant arkitektur.

Sången i gryningen

I Adventsliturgin betonas den marianska karaktären starkt, och detta borde inte förvåna oss med tanke på den speciella roll som Maria spelar i mysteriet med Guds Sons människoblivande.

I Medjugorje firas vanligen votivmässor tillägnade den Heliga Jungfrun, mässor kallade "Rorate" eller "Gryningsmässor". Det latinska ordet "rorate" återtas i Mässans ingångsantifon: "Rorate Caeli desuper..." dvs. "Dugga, ni himlar, från ovan..."

Kl. sex på morgonen är det särskilt ungdomar och barn som innan de går till skolan samlas i kyrkan för att med stor entusiasm sjunga till gitarr, flöjter och andra instrument, ibland improviserat följa den eukaristiska liturgin.

Folk skyndar till i stort antal med vaket hjärta fullt av denna glädje som är typisk för nåden i advent. Att så många kommer beror inte

enbart på en önskan att vidmakthålla en vacker tradition utan på att de är medvetna om att vi bör lära oss av Maria att invänta Kristus, att lyssna till hans ord och att komma in i uppfyllandet av Guds vilja. Maria blir Kristi Mor därför att hon är öppen för Guds Ord, därför att hon av hela sitt hjärta tar emot Faderns vilja och uppoffrar sig helt och fullt för sin Sons verk. ... Hon är Morgonrodnaden som föregår SOLEN från höjden!

"Om du är kvinna eller man,
spelar ingen roll,
nu blir vi alla på nytt
Guds barn;

barn liksom Han som föds av Jungfrun
Han som för vår frälsning blev människa...
Han, Ljus av sant Ljus,
strålar i våra hjärtan med Sitt bländande Ljus
och förgör varje mörker..."

Vilka är de sanna invånarna i Medjugorje?

En gång, när jag gick längs gatan framför Sankt Jakobs kyrka, undrade jag: "Vilka är Medjugorjes verkliga invånare?" Här bor Herzegovinas folk och även olika utlänningar som arbetar här: också dessa är invånare på denna plats, tillsammans med sina familjer...

Men plötsligt kom dessa Jesu ord upp i mitt minne: "Vem är min mor, och vilka är mina bröder... Mon mor och mina bröder är de som hör Guds ord och handlar efter det" (Luk 8: 21). Ja, det finns släktingar enligt blodsband, men Mästaren visar ett annat band: bandet i den Helige Ande...

Och på nytt upprepade jag frågan, men denna gång en smula utvidgad: "Vilka är de sanna invånarna i Medjugorje, som är de verkliga arvtagarna till denna nåd som skänkts åt världen?" Är det kanske inte de som hör och låter sig omskakas av Fridens Drottningens inbjudan? Är det kanske inte de som öppnar hjärtat för den sanna omvändelsen, den djupa och genomgripande? Är det kanske inte de som därigenom bär fridens, försoningens och barmhärtighetens frukter, bortsett från platsen där de befinner sig och vad de gör? Är det kanske inte dessa som är "födda" här av Maria och som har tagit emot henne som Mor och Drottning?

Till slut ställde jag mig en annan fråga: "Är också jag bland dem?" Leende svarade jag: "Kanske, men det finns så mycket att göra, ... alltså, till verket!"

Fader Jozo:

Ingenting är viktigare än ett hjärta som ber

Varje budskap från Jungfru Maria är en speciell gåva och en högtid i hjärtat och själen. Modern talar. Ja, min Guds mor låter sitt hjärta bryta tystnaden och talar till sina barn, fostrar dem och inspirerar dem genom nåden.

Jag är alltid uppriktigt tacksam för varje budskap, för varje ord och för varje pilgrim som vördar Fridens Drottning, för varje apostel för hennes budskap. Men hjärtat av Marias budskap är detta enda: bön. Ingenting är viktigare än ett hjärta som ber. Jag har inte gjort något gott under dagen om jag inte har helgat den och fyllt den med bön och goda gärningar.

Min dag har 24 timmar. Livets dagliga rytm driver oss att leva ett frenetiskt och tröttsamt liv, och att få intrycket att alltid vara försenad. Tiden för mig iväg som vore den en flod, och jag tycker inte jag är fri. Det är som om jag inte hade tid för någonting eller för någon. Allt är fullt och ändå tomt; allt är ett oändligt springande utan resultat.

Fridens Drottning inbjuder mig att fylla min dag med korta och brinnande böner. Sålunda, till exempel, när jag kör bil på väg till arbetet, om det är omöjligt för mig att be Rosenkransen, kan jag i alla fall be korta och brinnande böner. Medan jag gör i ordning i mitt rum eller medan jag lagar mat i köket bör jag lära mig att överlåta mig helt åt Gud. Även om min bön är kort har den förmåga att öppna hjärtat så att jag kan ta emot speciella nådegåvor från Herren.

Vi tänker tillbaka på våra helgons korta böner som de använde för att hålla sig i kontakt med Gud. Den helige Franciskus av Assisi var ständigt innesluten i en enda tanke och bön: "Min Gud och mitt Allt!" På det sättet levde han sina dagar och nätter i förening med Gud. Den korta brinnande bönen från hjärtat öppnar och höjer våra hjärtan till Gud som ger oss den nödvändiga styrkan och nåden för det dagliga livet.

Vi är kallade att vittna om nådens närvaro och makt och på det sättet hjälpa alla som övermannats av det onda. Vi kan inte säga att vi inte har tid för det skulle betyda att vi inte älskar.

Jungfru Maria kallar oss att driva bort och besegra den ondes makt mitt ibland oss. Låt oss lyssna till henne, hon som är med oss och ber för var och en av oss.

Fader Jozo

Fader Jozo i Milano

Föreningen Mir i Dobro
organiserar för hela dagen
söndagen 29 mars 2009

för 10:e gången ett årligt bönenöte
med fader Jozo Zovko

Palasharp i Milano, - Via s. Elia 33
Visionären Ivan deltar

Fri entré

Marias budskap till Mirjana

2 december 2008

Kära barn, i denna tid av glad förväntan har Gud utvalt er, ni små, för att förverkliga sina stora planer. Mina barn, var ödmjuka! Genom er ödmjukhet kommer Gud med sin vishet att göra era själar till en utvald boning. Ni ska lysa upp den med goda gärningar och så med öppet hjärta ta emot min Sons födelse i hela dess generösa kärlek. Tack, kära barn!

2 januari 2009

Kära barn! Medan den stora nåden breder ut sig över er, förblir ert hjärta hårt och utan svar. Mina barn, varför ger ni mig inte ert hjärta fullständigt? Jag vill bara lägga frid och frälsning i det: min Son. Med min Son ska er själ bli inriktad på de äldaste mål och ni kommer aldrig att gå förlorade. Också i det tätaste mörker ska ni finna vägen. Mina barn, besluta er för det nya livet med min Sons namn på era läppar. Tack.

Häpnadsväckande...!

Vi avslutar Davids berättelse, den unge man som i Medjugorje funnit tron på nytt efter långa år av drogmisbruk i den undre världen

Glädjens procession

”Jag kom fram på kvällen vid tiden för processionen genom Medjugorjes gator. *Så tråkigt!* tänkte jag för mig själv, och föreställde mig de trista processioner som man har i min by: med sänkt huvud och rosenkransen.... Vilken monotoni! Det är bättre att äta en pizza !

Men tillfälligheten ville emellertid att just när jag slutat äta, satte processionen sig i rörelse på gatan. Framför oss gick ungdomar från hela världen och svängde med sitt eget lands flagga: österrikare, schweizare, italienare, kroater, amerikaner, koreaner... Några sjöng, andra spelade och många rent av dansade! ”Det var väldigt,” sa jag mig, ”det är inte den gamla vanliga processionen! Dom här gråter inte, dom är glada!”

Jag tvekade ett ögonblick innan jag hängav mig, men sedan beslöt jag att smaka och avnjuta allt som Medjugorje gav mig, och jag kastade mig in i denna oändliga rad av defilerande ungdomar... Jag gladdes mig med dem, även om jag inte kände dem och än mindre förstod deras språk; jag tyckte att jag gick med en massa syskon. Alla med samma kärlek: Maria. Jag fick en känsla av att detta enorma folktåg, dessa tusentals människor, var en enda kropp.

Vi vandrade flera kilometer, och jag märkte inte hur långt det var. Det var otroligt, under processionen hade jag upplevt samma upphetsningens tjusning som knark ger, men det var bara en illusion! Vad jag upplevde var rena rama verkligheten. Jag hade också ett intryck av att Jungfru Maria hade räckt mig handen och gick tillsammans med mig.

Det var det mest entusiastiska på hela pilgrimsresan. Under hela natten tänkte jag igen på vad jag hade upplevt och hade svårt att somna...

Nya horisonter... strålade av sol!

Dagen därefter väntade mig ett annat viktigt möte: Kommuniteten *Nya Horisonter*. Den här bärgerar pojkar som kommit ur sitt drogberoende. Jag hade redan hört talas om den via TV och tagit starkt intryck.

Jag lade genast märke till dessa ungdomars ansikte: deras blick strålade som solen! Jag berättade min historia för två av dem och lyssnade sedan till deras berättelser. De gjorde i sanning ett stort intryck. Dessa pojkar hade gått igenom fruktansvärda lidanden och umbäranden, värre än jag. Men nu var de nya människor, befriade från det fördärv som drogerna skapat. Det var otroligt att se hur dessa pojkar hade bestämt sig för livets skönhet. De hade gått in i kommuniteten som kadaver och nu, tack vare bön, tro och arbete hade de ett nytt liv under Jungfru Marias gudomliga beskydd. Med ett ord, detta var inte den vanliga typen av kommunitet som ofta ser ut som en kasern! Jag kände nästan litet avund när jag såg hur de levde tillsammans, fulla av kärlek till varandra... Det var underbart att se på deras ansikten, en gång helt säkert mörka och dystra, och nu: strålade som diamanter tack

vare Marias förbön. Dessa vittnesbörd fick mig att tro ännu mera...

”Kasta dig inte ner!”

Under festivalen har man möjlighet att lyssna till olika vittnesbörd från pojkar här i Medjugorje som har ändrat sitt liv. Jag minns särskilt ett som trängde djupt in i själen på mig, kanske därför att det ur vissa aspekter liknade mitt, fastän hans var mycket starkare.

Det var ett vittnesbörd från en ung man som i sitt tidigare liv hade varit rockstjärna med enorm framgång. Han hade blivit miljonär tack vare försäljningen av hans skivor, han ägde enorma egendomar och levde ett mycket bekymmerslöst liv. Ändå var han plågad, för han kände sig olycklig, till och med riktigt deprimerad. Trots sin popularitet, kvinnor, inflytelserika vänner och en massa pengar fortsatte han att undra varför han inte var lycklig. Han var så olycklig att han en natt gick fram till balkongen på tredje våningen på sin villa för att ta livet av sig. Men just i det ögonblick då han skulle kasta sig ner var det något mystiskt som höll honom tillbaka från att kasta sig ner... Han började storgråta och han kom att tänka på Jungfru Maria. Mycket underligt, för hans liv bestod bara av *sex, droger och rock & roll*... Han beslöt därför att ta reda på vad denna Kvinna ville, som hade hindrat honom från att göra slut på allt; han reste till Medjugorje. Där tog Guds Moder hand om honom med ömhet. Hans hjärta och hans samvete, som tidigare inte existerade, brann nu av kärlek till Gud... med det som gjorde saken ännu mer exceptionell är att denna unge man sedan blev präst!

”Otroligt!” tänkte jag, ”ingenting är omöjligt för Gud! En grabb utan Gud hade blivit Guds språkrör. Vilket fantastiskt vittnesbörd! Hur många framgångsrika människor i världen går inte omkring i en djup depression! De har allt i överflöd... Om de bara beslutade sig för att öppna dörren för Kristus, hur mycket mindre lidande skulle det inte bli...”

Mina synder smälte som snö i sol

Ett sista stort ögonblick väntade mig för att fullborda processen av inre helande i mig. Det hände vid slutet av en helig Mässa. Det fanns en mängd präster vid altaret, och de började uttala en rad välsignelser, men innan man tar emot dem, måste man inom sig be om förlåtelse för de synder som de nämnde en efter en... Jag kände hur jag stelnade som till is genom djupet i dessa välsignelser och genom sanningen i det som de nämnde: jag hade begått alla de där synderna! I normala fall vill jag inte att folk ska se att jag gråter, men nedslaget i mig var för starkt, och jag grät... grät... grät!

Jag bad om förlåtelse för allt jag brutit mot Gud, mot mig själv och mot min nästa, och jag kände att Herren lyfte av det ena efter det andra. Jag grät också därför att jag kände mig så liten inför Herren, som bara ville att jag skulle ångra mig, så att han kunde förlåta mig... Verkliga kas-kader från paradiset!

Avresan var planerad till följande dag. Jag greps av en hjärtskärande känsla, blandad med osäkerhet vid tanken på att komma hem, för jag visste att jag skulle möta många frestelser. Jag

ville stanna litet till...

Den som stannar är förlorad!

Att återvända till sin egen verklighet och söka fortsätta den vandring som påbörjats i Medjugorje är inte lätt, den Onde försöker få dig att glömma dina upplevelser, förminska dem till en kort parentes som nu ligger bakom dig. Man måste hela tiden bestämma sig för att minnas det man upplevt och undvika de många distraktioner som dyker upp igen under det dagliga livet.

När man är i Medjugorje kommer bönen nästan av sig själv, men där hemma är det annorlunda. Där måste man ge sig själv *gåvan att ta tid att be*, även om rosenkransen ibland känns tung i handen... Antingen man vill eller inte, så är den ett mycket viktigt medel som sätter oss i direkt kontakt med Maria! Om man *ger efter*, förlorar man tron, litet i sänder. Jag har upplevt det i mitt tidigare liv. Den som stannar, är förlorad!

Låt oss be, även om vi inte har särskild lust, för *den som ber ska få*... Ibland har vi känslan att Maria och Jesus är långt borta; men det är inte sant, de är nära oss, det är vi som inte uppfattar deras närvaro därför att vi låter oss distraheras av världen!

Om jag med detta mitt vittnesbörd lyckas få tron att födas på nytt i någon ung människa - framför allt hos någon som har ett förflutet som liknar mitt - skulle jag verkligen bli stolt, för min existens kommer inte att ha varit förgäves utan har burit frukt! En frukt som jag trodde var död inom mig, och som Maria har gjort levande genom att få mig att känna hela hennes kärlek och förstå hur betydelsefull jag är för henne.

Låt oss be! För *ingenting är omöjligt för Gud*...

David (slut)

Till Fots Från Polen till Medjugorje

för att be om försoning

Fru Katarina Bednarczyk Sieminska (55 år) från Kazimierz Dolny, nära Lublino, har gått till fots från Polen till Medjugorje, en vandring som tog 62 dagar. Hon gjorde denna pilgrimsfärd med tomma händer och förlitade sig endast på Guds Försyn, hade endast ett kors, breviarier och en karta med sig. Böneintentionen för pilgrimsvandringen var fred i världen, försoning för hela mänskligheten, som i Gud utgör en enda familj. Katarina är gift med en konstnär och paret har inga barn. Här nedan följer hennes vittnesbörd:

”Jag har kommit till fots till Medjugorje för Guds Moder, Fredens Drottning visar sig på denna plats. Det är uppenbart att hon finns överallt, men här är hon närvarande på ett särskilt sätt. Maria, vår heliga Moder, vill bereda oss på mötet med Jesus och med Gud Fader.

Vi lever i en svår period, och jag tror att tiden för försoning för hela mänskligheten är inne. Jag har fått denna intention i mitt hjärta medan jag bett. Vi är alla Guds barn och bör gå varandra till mötes. Mänskligheten befinner sig liksom i födslovändor, vi måste vara medvetna om det!

Brev till Redaktionen

Litar vi på den Allsmäktige, eller inte?

Som Jobs bok lär, får vi alla genomgå mer eller mindre hårda och smärtsamma prövningar sända av Gud för att vår grad av tillit till Honom ska komma i dagen. Han är den Allsmäktige, men maktlös inför vår vilja. Dock, den som tror på Guds allmakt och kärlek kommer att återgäldas till fullo (hundrafalt) därför att han (utplånar) och ställer sitt eget jag och den egna viljan till förfogande.

Detta betyder att sätta Gud först i handling, inte med ord! Det är också det svåraste steget, men det är det avgörande beviset från vår sida. Det är också det mesta vi kan ge till Gud: i full tillit **överlåta oss åt Honom i allt och för allt**. Helgonen har lyckats ta detta steg fullt ut.

Om vi inte överlåter oss åt Gud, litar vi på egen kraft, och satan lyckas utöva sin makt, eftersom vi bli sårbara för hans attacker. Aposteln Paulus talar om att ikläda oss *vapenrustningen*, som inte är ett mänskligt påhitt utan som kan bestå enbart av ett gudomligt försvar. Vill vi att den som överlåter sig åt Gud inte ska försvaras av Honom?

Vi är alltid kallade att låta vår tro genomgå en djup prövning, och vi bör svara på den med överlåtelse och tillit: detta är nyckeln till allt. Vå måste överlåta oss till ett *Något* som vi inte ser och inte kan ta på (omöjligt för oss små människor av kött och ben), men som vi erfar i vårt hjärtas innersta; det finns och fyller oss med obeskrivlig ljuvlighet, när vår hållning är i harmoni med Gud: detta är den andliga delen som förenar oss med Honom, ty Gud är endast Ande. Köttet ger oss oss materiellt liv och har sin begränsade historia, anden är den del av människan som förbinder henne med det Övernaturliga. Människans fria vilja är bindemedlet mellan dessa två delar, och om vi ger dem till Gud är det Han själv som förenar dem och samsamsmåler dem; ju fullkomligare denna fusion är, desto mer tillhör vi Herren och desto starkare blir vi i att motstå den Ondes attacker.

Dagens människa bör inte gå upp i massan och drunkna i den... hon måste stanna upp, reflektera, och besluta som enskild person. Här ligger den avgörande punkten: människan, inte massan, är viktig; ju mer hon reflekterar, desto mer övertygad blir hon att hon är Guds barn. Därav följer att den egna hållningen ändras och den andliga delen kan äntligen träda fram och agera.

Låt oss hitta en säker utväg ur mörkret som oroar världen. Före syndafallet var skapelsens harmoni fullkomlig. Detta borde vara alla människors mål: mänskliga medel leder inte dit, endast Gud kan. Låt Honom ta oss vid handen. Överlåtelse är raka vägen.. och den är den enda vägen och enda utvägen.

Hermann Zagler, medarbetare, EKO på tyska.

Alla människor är våra bröder, därför har jag inte tagit med mig något bröd, inte heller vatten: jag ville medvetet och avsiktligt vara beroende av dem som jag skulle möta, och lita endast på deras godhet. Ofta har de erbjudit mig mat för den efterföljande delen av vandringen, men jag har inte accepterat. Det är något vackert att be, be om igen... Människor blir lyckliga när de kan ge något, det är i den stunden vi känner som om de tillhörde vår familj. Gud handlar genom dem. Ibland har jag även fått nej, men också det är varit en fin upplevelse. Hur många gånger knacker inte Gud på vårt hjärtas dörr, men vi släpper inte in honom! Alltså behöver vi också ödmjuka oss, som Han, och knacka flera gånger... Vi möter Jesus också i dem som inte har något hem, i de fattiga och om vi inte känner igen Honom i dem, då är vi verkligen blinda! Ibland vill någon ta något från dig. Man måste tillåta också detta... Låt oss öppna hjärtat på vid gavel! Människor kommer att bli mindre aggressiva.

Hur många gånger vill vi inte känna oss bättre än de andra, men Gud önskar helt enkelt att vi är goda; vara goda betyder inte att vara bättre än de andra! Vi ber Herren öppna vårt hjärta, så att vi kan låta oss förändras. Därför bör vi be för varandra.

Hemma är vi inte fattiga. Min make är konstnär och gav mig pengar till resan, men jag lämnade dem hemma i Polen. Om vi vill ta hand om oss själva, då kan inte Gud ta hand om oss. Vi behöver uppleva att Han vårdar sig om oss i allt! Det har jag erfarit, vilket verkligen gjort mig lycklig. Jag tycker synd om alla som inte tror på Gud: de tror att de måste göra allt själva och därför har de ingen frid!

För några år sedan gick jag på pilgrimsfärd till fots till Czestochowa med 25 kg bagage på ryggen: jag hade allt med mig... Då tänkte jag att jag skulle behöva det, nu har jag förstått hur löjligt det var. Maria har sagt det tydligt till mig: om du vill följa min Son, kommer du aldrig att sakna något. Han ska ta hand om dig. Jag har sovit hos familjer och i församlingshus. Från Polen gick jag genom Slovakien, Ungern, Kroatien, sedan genom Bosnien. Jag har gått genom trakter där muslimer bor. Jag har talat med dem. De vet inte att Gud är vår Far, och det är detsamma för alla. Men de var glada över att jag var på väg till Medjugorje. De sade att de önskar fred, fred, bara fred.

Kallade att "uppfylla" profeterna

"Tro inte att jag har kommit för att upphäva lagen eller profeterna! Jag har inte kommit för att upphäva utan för att uppfylla," sade Jesus (Matt 5:17). Efter 27½ år av uppenbarelser i Medjugorje kan också vi idag se att Gud uppenbarar sig genom redskap som han fritt väljer. ...I varje budskap bör vi upptäcka något förpliktande inför vilket vi inte kan förbli likgiltiga....Och vem vet inte att **endast genom Gud** kan fred komma i världen? Vår uppgift är att ta mot detta ord "fred" och ge det liv. Låt oss inte dröja!
Tommaso di Francesco

Läsarna skriver...

Fader Stansislao, Pula, Kroatien - Kära bröder, kära vänner. Tack av hela mitt hjärta för tidningen EKO, som jag får regelbundet, och jag rekommenderar det åt mina vänner som får det på italienska. Må Fridens Drottning kompensera er rikligen. I Eko hittar jag alltid information och uppbyggande exempel. Mod! Hjärtliga hälsningar.

Francesco Garrubba och Milena Iaschi, Noceto, Italien - Vi ber er vänligen sända några exemplar av er underbara lilla tidning. Vi skulle vilja börja sprida den i vår församling och i vår vänskapskrets. Vi är verkligen entusiastiska över denna er publikation. Vårt bidrag och andras ska inte fattas er för era utgifter.

Mario, Italien - Framåt, framåt, den Helige Ande ska leda oss alla, för Eko är ett användbart redskap för Maria. Tack för vad ni gör! Jag skickar Eko till Afrika med e-post, och de är mycket tacksamma mot mig.

Ermanno Polla, Bolzano, Italien - Min fru och jag har med jämna mellanrum varit i Medjugorje fem gånger sedan 1990 för att "ladda batterierna", för där skedde vår omvändelse, särskilt min hustrus. Emellertid måste jag säga i stor uppriktighet att om vi inte hade haft *Marias Eko* som med ett band förenat oss med denna välsignade jord och med atmosfären som man inandas bara där, skulle vi haft svårt att hålla ut på den väg som Maria ansvisat i sina budskap. Era artiklar är djupa, de är utgångspunkter för meditation, alltid med aktning för Kyrkans Magisterium... Varannan månad hämtar jag EKO från internet, och när jag har kunnat, har jag också sänt ett finansiellt bidrag.

EKO från Medjugorje

lever endast av gåvor
och prenummerationsavgifter
(för papperskopior)
Plusgiro 401 99 00-2
Ett år, 6 nummer, 75 kr.
Skriv namn och adress när beloppet
betalas in!

EKO på nätet: <http://ecodimaria.net>
Klicka på flaggan för det språk du
önskar.

e-post Sverige: dalbyanna@spray.se
e-post Italien: redazione@ecodimaria.net

*"På dig hoppas jag, o Herre,
jag skall icke komma på skam
till evig tid."*

(Ur Te Deum)

Villanova, 6 januari 2009

Översättning: Christina Agnani
Tryckning: Snabbtryckarna AB, Stockholm